

## Arrest

nr. 290 498 van 19 juni 2023  
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR  
Place de la Station 9  
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE XI<sup>de</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. RICHIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 27 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 12 januari 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 4 april 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoense origine te zijn. U werd geboren in Zaydabad in het district van Mohammad Agha van de provincie Logar in Afghanistan, waar u woonde van uw geboorte tot uw vertrek in de derde maand van 1399 (wat overeenkomt met mei 2020 nvdr). Nadat uw vader vermist raakte, bracht uw paternale oom u toen u tien of elf jaar oud was naar een kleermaker, waar u kon werken. U werkte daar ongeveer een jaar.*

*Drie dagen voor kleine Eid (21 mei 2020, nvdr) kwamen vier leden van de Taliban met twee motorfietsen naar de winkel waar u werkte. Ze hadden enkele kledingstukken bij en zeiden dat ze nieuwe kleren nodig hadden, die ze zouden ophalen op de avond voor Eid. Toen ze effectief terugkwamen op die avond vielen de autoriteiten jullie winkel binnen en arresteerden alle aanwezigen, inclusief u en uw collega's (A., M. en uw baas A.). Ze namen jullie mee naar hun hoofdkwartier en ondervroegen jullie, maar lieten uw collega's en u 's ochtends gaan. U belde uw moeder met de telefoon van uw baas en vertelde haar wat er was gebeurd. Zij vertelde u dat er mannen van de Taliban bij jullie thuis langs waren geweest. Ze vertelden haar dat vier van hun mannen gearresteerd werden door uw toedoen en dat ze u moest overhandigen aan hen zodat ze u met de dood konden bestraffen. Uw moeder vertelde u daarom dat u naar het huis van uw paternale oom moest gaan en niet terug mocht keren naar huis. U deed dat dan ook en uw moeder kwam daar ook heen. Uw oom regelde vervolgens een smokkelaar, die u uit Afghanistan begeleidde.*

*Uw moeder vertelde u dat de Taliban nog twee keer naar uw huis kwam na uw vertrek om u op te eisen.*

*U verliet Afghanistan uit vrees voor de Taliban, die geloofden dat u hen verraden had.*

*U vluchtte via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 27 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.*

*U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek.*

#### *B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*

*Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er uw algemene geloofwaardigheid al ernstig ondermijnd wordt door onderstaande vaststellingen met betrekking tot uw identiteit en achtergrond. Zo stelt het CGVS ten eerste vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. Zo verklaarde u op het moment van uw verzoek om internationale bescherming op 27 oktober 2020 15 jaar oud te zijn (geboren op 20 oktober 2005). Later veranderde u deze verklaring en verklaarde u 17 jaar oud te zijn (geboren op 31 oktober 2003). Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de daarvoor voorziene artikelen, die aantoonen dat u ouder bent dan 18 jaar — waarbij u op 29 januari 2021 een leeftijd werd toegekend van minimum 24,4 jaar — kan u echter niet worden beschouwd als minderjarige. Tijdens uw persoonlijk onderhoud haalt u aan dat uw moeder u vertelde dat u zeventien was (CGVS p. 6), maar het valt te betwijfelen dat een moeder zich op dergelijk flagrante wijze zou vergissen over de leeftijd van haar kind. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent.*

*Ten tweede legt u geen enkel identiteitsdocument neer, waardoor u uw identiteit op geen enkele manier kan staven. Daarnaast legt u ook geen andere documenten neer, maar daar u uw identiteit niet ontegensprekelijk kunt aantonen, kunt u ook niet aantonen dat eventueel in de toekomst door u voorgelegde documenten over u zouden handelen. Als verklaring brengt u aan dat uw taskara in het huis ligt waar u opgroeide en dat dit huis gesloten werd door de Taliban (CGVS p. 4). Daar u uw verklaringen niet aannemelijk weet te maken als zou u vervolgd worden door de Taliban, zie infra, slaagt u er ook niet in deze verklaring aannemelijk te maken. Dit gebrek aan originele identiteitsdocumenten en uw onaannemelijke verklaringen over waar ze zijn ondermijnen reeds uw algemene geloofwaardigheid.*

*Ten derde slaagt u er niet in uw verklaringen over uw analfabetisme aannemelijk te maken. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS namelijk dat u niet naar school bent geweest en analfabeet bent omdat er problemen waren met de Taliban (CGVS p. 8-9). Op uw Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling (NBMV) gaf u echter aan dat u 6 of 7 jaar naar school ging. U ontkent dit zonder meer na confrontatie (CGVS p. 10). De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen wordt nog versterkt omdat er op uw Facebookaccount steeds teksten staan bij de foto's die u plaatst en omdat u ook reageert op de*

reacties die andere mensen op uw foto's plaatsen. U verklaart achtereenvolgens dat uw vrienden al deze dingen schrijven (CGVS p. 10), wat een stereotiepe en ongeloofwaardige verklaring is, en dat u uw Facebook al lang niet meer zag en dat u daarom niet weet wat er aan de hand is met uw account (CGVS p. 10). Nadat er op gewezen wordt dat u minder dan twee weken voor uw persoonlijk onderhoud uw profielfoto aanpaste, geeft u wederom aan dat een vriend dit deed (CGVS p. 10). Het is echter niet aannemelijk dat u de controle over uw account zo volledig zou overlaten aan uw vrienden. U weet uw verklaringen over uw analfabetisme dus niet aannemelijk te maken, wat uw algemene geloofwaardigheid verder ondermijnt.

Ten vierde legt u tegenstrijdige verklaringen af over de locatie van uw geboorteplaats Zaydabad. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat deze plaats in het district Mohammad Agha ligt (CGVS p. 5). Tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 8 maart 2021 gaf u daarentegen aan dat deze plaats in het district Pul-e-Alam ligt (DVZ Verklaring). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, ontkent u uw verklaringen op de DVZ simpelweg (CGVS p. 5), hoewel u net daarvoor nog aangaf dat dat interview goed verliep (CGVS p. 3). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.

Ten vijfde legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw contact met uw familie. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS namelijk dat u de hele tijd contact kon houden met uw familie sinds u Afghanistan verliet (CGVS p. 8). Op uw Fiche NBMV verklaarde u daarentegen geen contact meer te hebben met uw moeder. Na confrontatie ontkent u simpelweg dat u dat zei (CGVS p. 8). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.

Ten zesde legt u tegenstrijdige verklaringen af over het bestaan van uw maternale ooms. U verklaart namelijk dat u en uw familie bang waren van uw maternale ooms omdat zij bij de Taliban zaten (CGVS p. 7). Wanneer u slechts korte tijd later gevraagd wordt naar uw maternale ooms, geeft u echter aan er geen te hebben en gedacht te hebben dat het eerder over de Taliban ging (CGVS p. 7). Ten eerste gaf u echter zelf aan bang te zijn van uw maternale ooms, maar ook werd er u expliciet de vraag gesteld waarom u uw maternale ooms vreesde (CGVS p. 7). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid verder.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u in essentie dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat de Taliban u ervan verdacht hen verraden te hebben. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.

U weet ten eerste uw verklaringen over het lot van uw vader niet aannemelijk te maken. Ten eerste kan u niet aangeven waarom uw vader vertrok (CGVS p. 14), wat als een significant hiaat in uw kennis kan gelden. Er kan namelijk toch verwacht worden dat een zoon zich informeert over de reden voor de verdwijning van zijn vader.

Ten tweede zijn uw verklaringen over het tijdstip van de vermissing van uw vader tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS intern tegenstrijdig. Eerst verklaart u dat uw vader sinds zeven of acht jaar (dus sinds 2014 of 2015 nvdr) is vermist, omdat hij naar het buitenland trok, maar in Griekenland vermist raakte (CGVS p. 6-7). Vervolgens verklaart u dat u reeds een week na het vertrek van uw vader begon te werken bij de klerenmaker (CGVS p. 14), een gebeurtenis die u eerder situeerde toen u tien of elf jaar was (CGVS p. 10). Volgens uw verklaringen (die niet aanvaard worden door het CGVS, zie supra) was dat in 2013 of 2014. Vervolgens geeft u echter aan dat u maar een jaar bij de klerenmaker werkte voor uw eigen vertrek (CGVS p. 14), wat het begin van uw tewerkstelling en dus het vertrek van uw vader in 2019 zou situeren. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, verklaart u dat u weliswaar tien jaar oud was toen uw vader vertrok, maar dat hij pas vermist raakte toen u vijftien of zestien was, waarop u op dat punt pas begon te werken voor de klerenmaker (CGVS p. 15). U verklaart dat uw vader eerst nog een tijd in Griekenland verbleef en jullie geld verstuurde voor hij vermist raakte (CGVS p. 15). Het lijkt er echter sterk op dat u deze verklaring ad hoc opbouwde naarmate u geconfronteerd werd met uw tegenstrijdigheid.

De indruk van deze ogenschijnlijke ad hoc-opbouw wordt nog versterkt doordat uw verklaringen ten derde ook tegenstrijdig zijn met uw eerdere verklaringen. Tijdens uw onderhoud op de DVZ op 8 maart 2021 gaf u namelijk ook aan dat uw vader op dat moment reeds zeven jaar vermist was (wat dus overeenkomt met 2014 nvdr) (DVZ Verklaring p. 7). Op uw Fiche NBMV gaf u zelfs aan dat uw vader al lang dood is. Na confrontatie met deze laatste tegenstrijdigheid verklaart u dat u daar vertelde dat uw vader "levend en dood is vermist" (CGVS p. 16), maar deze verklaring is niet afdoende.

Dit hiaat en deze tegenstrijdigheden leiden er samen toe dat u uw verklaringen over het lot van uw vader niet aannemelijk weet te maken. Daarnaast wijzen zij ook op grove tegenstrijdigheden in de chronologie van uw verklaringen, wat de geloofwaardigheid van de rest van uw verklaringen ook op losse schroeven zet.

Ten tweede weet u uw verklaringen over uw opsluiting door de politie niet aannemelijk te maken. Ten eerste legt u tegenstrijdige verklaringen af over de mensen die samen met u opgepakt werden. U geeft namelijk aan dat u opgepakt werd samen met uw collega's A. en M. en uw baas die N. of A. genoemd

werd (CGVS p. 19). Voor de rest kon u niemand zien in het donker en kan u dus ook absoluut niet aangeven wie er zich nog bij de gearresteerden bevond (CGVS p. 20). Daarna geeft u echter aan naast een van de jongens te zitten die u kende van uw winkel, maar kan u niet aangeven hoe hij heet. Wanneer u erop gewezen wordt dat dat een opvallend hiaat in uw kennis is, aangezien u samenwerkte met hem, verklaart u dat hij S. heette "of zoiets" (CGVS p. 22). Nadat u erop gewezen wordt dat dit niet één van de namen is die u eerder aangaf voor uw collega's, verklaart u plots dat het om een vriend en mededorpeling ging die niet bij jullie werkte (CGVS p. 22). U vermeldde deze dorpeling echter niet wanneer u expliciet gevraagd werd wie er ook opgepakt werd. Het lijkt er dan ook erg op dat u deze verklaring ad hoc ontwikkelde nadat u geconfronteerd werd met uw tegenstrijdige verklaringen.

Ten tweede is uw gebrek aan kennis over wat er plaatsvond op het politiekantoor opvallend. Zo geeft u dus aan helemaal niet aan te kunnen geven met hoeveel u zich in de politiewagen bevond, omdat het donker was (CGVS p. 20). Ook in uw cel was het donker, waardoor u ook daarover niet kan vertellen met hoeveel mensen jullie zich daar bevonden (CGVS p. 21). Nadat u gevraagd werd naar eventuele ramen geeft u aan dat die er inderdaad waren, waarna u zegt dat er zich tien tot vijftien mensen in de cel bevonden, wat u kon zien omdat er naarmate de ochtend vorderde licht binnenkwam (CGVS p. 21). Op dat moment kan u echter nog steeds niet aangeven of uw collega's voor of na u werden meegenomen voor gehoor (CGVS p. 21). Het lijkt echter niet aannemelijk dat u tijdens zo'n moment zodanig weinig op uw omgeving zou letten dat u dit soort zaken niet merkte. U bevond zich in een cel met tien à vijftien anderen, waar u urenlang niets te doen had, dus is het niet aannemelijk dat u het niet merkte als mensen die u kende meegenomen werden.

Ten derde is het opvallend dat de autoriteiten u vrijlieten zodra u hen vertelde dat u geen banden met de Taliban had (CGVS p. 20). Ze hadden u nochtans opgepakt samen met de Taliban, dus lijkt het onwaarschijnlijk dat ze geen verder onderzoek voerden naar uw mogelijke betrokkenheid voor ze beslisten om u vrij te laten.

Deze elementen leiden er samen toe dat u uw verklaringen over uw opsluiting door de politie niet aannemelijk weet te maken, wat danig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de rest van uw verklaringen.

Ten derde weet u uw verklaringen over de verdenking die de Taliban op u liet rusten niet aannemelijk te maken. U verklaart dat de Taliban u verdacht omdat ze in de winkel waar u werkten werden opgepakt, maar kan geen enkele andere reden geven waarom ze u zouden verdenken (CGVS p. 26). Als u hen verraden had, zou het echter niet logisch zijn dat de autoriteiten u samen met de Talibanleden zouden afvoeren en opsluiten op het politiebureau. Daarnaast werd niet enkel uw winkel overvallen door de overheid en werden ook mensen uit de naburige winkels gearresteerd (CGVS p. 19). Er zou dus minstens even veel verdenking op mensen uit die buurt moeten rusten. Ook al zouden de Taliban u meer verdenken omdat ze opgepakt werden in de winkel waar u werkte, zou dan bovendien ook verwacht kunnen worden dat er op uw collega's en baas minstens even veel verdenking zou rusten, maar u geeft aan niets te weten over hun lot (CGVS p. 26). Niet alleen weet u daardoor niet aannemelijk te maken dat de Taliban u zou verdenken, bovendien zijn uw gebrek aan kennis over en interesse in het lot van uw collega's frappant. Dit geldt des te meer daar u tijdens uw persoonlijk onderhoud aanhaalt regelmatig contact te hebben met uw moeder (CGVS p. 8). U weet uw verklaringen over de verdenkingen van de Taliban dus niet aannemelijk te maken, wat de geloofwaardigheid van uw relaas danig ondermijnt, daar dit de enige oorzaak is van de vervolging die u zegt te vrezen.

Ten vierde zijn uw verklaringen over uw reisweg tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS tegenstrijdig met de verklaringen die u hierover aflegde op uw Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling (Fiche NBMV).

U geeft tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat u in totaal vier maanden onderweg was (CGVS p. 13), op uw Fiche NBMV verklaart u daarentegen dat u negen maanden onderweg was. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u een maand in Turkije verbleef (CGVS p. 13), maar op uw Fiche NBMV verklaarde u daar vier maanden te zijn geweest. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u 25 dagen in de gevangenis in Bulgarije te hebben gezeten, hoewel u dit land zelfs niet vernoemde op uw Fiche NBMV. Daarentegen verklaarde u op uw Fiche NBMV twee maanden in Servië te hebben doorgebracht, wat u dan weer niet vernoemt tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. U verklaart na confrontatie met dit laatste dat u een maand in Bosnië doorbracht (CGVS p. 13), maar daar verklaarde u drie maanden te hebben doorgebracht op uw Fiche NBMV.

Ten vijfde legt u geen enkel document neer, wat uw verklaringen niet meer dan blote beweringen maakt. In het licht van de ongeloofwaardigheid van de rest van uw relaas, zoals supra uit de doeken gedaan, ondermijnt dit de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ten slotte is het maar weinig aannemelijk dat u uw vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren. Het is maar erg weinig waarschijnlijk dat u en uw familieleden er op minder dan een dag (CGVS p. 12) in zouden slagen een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van uw vertrek te regelen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u naar België reisde, Italië en Frankrijk (CGVS p. 13). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliët in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming zocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country\\_Guidance\\_Afghanistan\\_2021.pdf](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf)) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat

strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdstaatsplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_06\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf) en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds

september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022\_01\_EASO\_COI\_Report\_Afghanistan\_Country\_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op [https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg\\_report\\_on\\_afghanistan\\_january\\_2022.pdf](https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf)) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het recht gehoord te worden.

Vooreerst betoogt verzoeker dat alvorens het mogelijk is een negatieve beslissing te kunnen nemen, het minstens noodzakelijk is te wachten tot de situatie in Afghanistan stabiel zou worden en dit conform de mening van de Raad. Hij verwijst hierbij naar 's Raads website.

Vervolgens geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht hij deze te weerleggen.

Voorts zet verzoeker op omstandige wijze zijn betoog uiteen aangaande verwestering.

Verder bespreekt verzoeker op omvattende wijze de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus waarbij wordt ingegaan op de veiligheidssituatie in Afghanistan en de humanitaire/economische crisis.

Doorheen zijn verzoekschrift citeert verzoeker fragmenten uit en refereert hij naar algemene landeninformatie, rechtspraak van het Hof van Justitie (hierna: HvJ), 's Raads rechtspraak, rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en de fragmenten uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud.

### 2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift wordt gewezen op volgende inventaris der bronnen:

“1. Nansen, *Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek*, oktober 2021, beschikbaar op: <https://nansen-refugee.be/wpcontent/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Talibanmachtsovername.pdf>

2. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*, 30 August 2018, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>

3. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*, februari 2022, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>

4. UNOCHA, *Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights*, 8 februari 2022, beschikbaar op:

[https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/A\\_HRC\\_49\\_90\\_E.pdf](https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/A_HRC_49_90_E.pdf)

5. UNOCHA, *Afghanistan : Humanitarian Response Plan (2022)*, 11 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.humanitarianresponse.info/en/operations/afghanistan/document/afghanistan-humanitarian-response-plan-2022>

6. OHCHR, *Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan*, 7 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.ohchr.org/en/statements/2022/03/interactivedialogue-high-commissioners-report-afghanistan?LangID=E&NewsID=28218>

7. World Food Programme (WFP), *'Our presence is hope': Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan*, 25 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.wfp.org/stories/our-presence-hope-call-funds-winter-spells-hungerafghanistan-0>

8. World Food Programme (WFP), *Afghanistan Emergency*, beschikbaar op: [https://www.wfp.org/emergencies/afghanistanemergency?\\_ga=2.175369258.92035765.1647553870-1001821024.1647553870](https://www.wfp.org/emergencies/afghanistanemergency?_ga=2.175369258.92035765.1647553870-1001821024.1647553870)

9. World Food Programme (WFP) & Food and Agriculture Organization (FAO) of the United Nations, *Hunger Hotspots. FAO-WFP early warnings on acute food insecurity: February to May 2022 Outlook*, 2022, beschikbaar op: <https://doi.org/10.4060/cb8376en>

10. United Nations, *Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan*, 15 maart 2022, beschikbaar op:

<https://afghanistan.un.org/en/174875-statement-dr-ramizalakbarov-deputy-special-representative-secretary-general-resident>

11. EASO, Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report, januari 2022, beschikbaar op: [https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)

12. EASO, COI Query Response Afghanistan, 2 september 2020, beschikbaar op: [https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2020\\_09\\_Q19\\_EASO\\_COI\\_Query\\_Response\\_AFG\\_Westernisation.pdf](https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_09_Q19_EASO_COI_Query_Response_AFG_Westernisation.pdf)

13. EASO Country of Origin Information Report, Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms, December 2017, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5a38ce314.html>

14. U.K. Home Office, Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban, februari 2022, beschikbaar op:;

[https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment\\_data/file/1054280/AFG\\_CPIN\\_Fear\\_of\\_the\\_Taliban.pdf](https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf)

15. ACLED, Regional Overview: South Asia and Afghanistan 5-11 February, 17 februari 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/02/17/regional-overview-south-asiaand-afghanistan-5-11-february-2022/>

16. ACLED, Regional Overview: South Asia and Afghanistan, 3 februari 2022, beschikbaar op: <https://acleddata.com/2022/02/03/regional-overview-south-asia-andafghanistan-22-28-january-2022/>

17. OSAR, Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation », 26 maart 2021, beschikbaar op : [https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user\\_upload/Publikationen/Herkunftslaenderberichte/Mittlerer\\_Osten\\_-\\_Zentralasien/Afghanistan/210326\\_AFG\\_Verwestlichung\\_f.pdf](https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslaenderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf)

18. Asylos, Afghanistan: Joint report on "Westernised young males returnees", augustus 2017, beschikbaar op: <https://asylos.eu/wp-content/uploads/2017/08/AFG2017-05-Afghanistan-Situation-of-young-male-Westernised-returnees-to-Kabul-1.pdf>

19. Humanitarian Response plan - Afghanistan, Humanitarian Programme Cycle 2022, januari 2022, beschikbaar op : <https://www.humanitarianresponse.info/sites/www.humanitarianresponse.info/files/documents/files/afghanistan-humanitarian-response-plan-2022.pdf>

20. Human Rights Watch, Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis, 17 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2022/03/17/time-running-outaddress-afghanistans-hunger-crisis>

21. Human Rights Watch, Afghanistan: Taliban Deprive Women of Livelihoods, Identity, 18 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2022/01/18/afghanistantaliban-deprive-women-livelihoods-identity>

22. UN News, Avoid starvation - 'Immediate priority' for 3.5 million Afghans, 3 december 2021, beschikbaar op: <https://news.un.org/en/story/2021/12/1107132>

23. UN News, Afghanistan: UN launches largest single country aid appeal ever, 11 januari 2022, beschikbaar op: <https://news.un.org/en/story/2022/01/1109492>.

24. Reuters, U.S. faces snags in bid to speed up at-risk Afghan evacuations, 4 februari 2022, beschikbaar op: <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/us-faces-snags-bidspeed-up-at-risk-afghan-evacuations-2022-02-04/>

25. Reuters, Afghans face "avalanche of hunger and destitution" - UN agency, 14 december 2021, beschikbaar op: <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/afghans-faceavalanche-hunger-destitution-un-agency-2021-12-14/>

26. Jurist, Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches, 13 maart 2022, beschikbaar op:

<https://www.jurist.org/news/2022/03/afghanistan-dispatch-taliban-ignore-realproblems-while-invading-private-homes-in-arbitrary-searches/>

27. Le Monde, Comment les talibans ont profité de la drogue en Afghanistan, 24 oktober 2021, beschikbaar op : <https://www.youtube.com/watch?v=ZCUr1A1cV6A>

28. Le Parisien, Afghanistan : 12,3 millions de dollars retrouvés chez d'anciens responsables, 15 september 2021, beschikbaar op :

<https://www.leparisien.fr/international/afghanistan-123-millions-de-dollars-retrouveschez-danciens-responsables-15-09-2021-F65W4VZUQBHNPFVO3ZICH7BSWU.php>

29. Le Monde, « Si la sécheresse continue comme ça, je vais tout abandonner » : en Afghanistan, le désespoir des agriculteurs, 21 november 2021, beschikbaar op :

[https://www.lemonde.fr/international/article/2021/11/21/en-afghanistan-si-lasecheresse-continue-comme-ca-je-vais-tout-abandonner\\_6103016\\_3210.html](https://www.lemonde.fr/international/article/2021/11/21/en-afghanistan-si-lasecheresse-continue-comme-ca-je-vais-tout-abandonner_6103016_3210.html)

30. Le Monde, Afghanistan : face à la famine, un responsable des talibans demande une aide humanitaire « sans parti pris politique », 7 januari 2022, beschikbaar op :

[https://www.lemonde.fr/international/article/2022/01/07/afghanistan-face-a-la-famine-un-responsable-des-talibans-demande-une-aide-humanitaire\\_6108594\\_3210.html](https://www.lemonde.fr/international/article/2022/01/07/afghanistan-face-a-la-famine-un-responsable-des-talibans-demande-une-aide-humanitaire_6108594_3210.html)

31. La Libre, Les Afghans aussi méritent notre aide, 23 maart 2022, beschikbaar op :

<https://www.lalibre.be/debats/opinions/2022/03/23/les-afghans-aussi-meritent-notreaide-M3JOY6JWYBDUJFB4ZSXWNU2VMI>

32. NPR, Parents selling children shows desperation in Afghanistan, 31 december 2021, beschikbaar op: <https://www.npr.org/2021/12/31/1069428211/parents-selling-children-shows-desperation-in-afghanistan?t=1647953798500>

33. The Conversation, Famine en Afghanistan : la grande hypocrisie, 8 februari 2022, beschikbaar op : <https://theconversation.com/famine-en-afghanistan-la-grande-hypocrisie-175566>

34. Le Courrier, Famine afghane: la grande hypocrisie, 27 februari 2022, beschikbaar op : <https://lecourrier.ch/2022/02/27/famine-afghane-la-grande-hypocrisie/>

35. UK Home Office, Country Policy and Information Note - Afghanistan: Unaccompanied Children, April 2021 <https://www.ecoi.net/en/file/local/2050110/Afghanistanunaccompanied+children-CPIN-v2.0%28Archived%29.pdf>

36. Asylos, Afghanistan: COI Repository, 31 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=da2dbc1d-d8d9-47ff-80fc>

37. Ouest France intitulé « Reportage. Dans l'Afghanistan des talibans, le retour discret de la police des mœurs » 6 avril 2022, disponible sur <https://www.ouestfrance.fr/monde/afghanistan/reportage-dans-l-afghanistan-des-talibans-le-retour-discret-de-la-police-des-moeurs-48f6e696-b108-11ec-9e99-36695c34ef7c>

38. L'express intitulé « Charia, droits des femmes, police islamique... À quoi ressemble la vie sous les talibans ? » 16 août 2021 disponible sur [https://www.lexpress.fr/actualite/monde/proche-moyen-orient/afghanistan-chariadroits-des-femmes-police-islamique-la-vie-sous-les-talibans\\_2156646.html](https://www.lexpress.fr/actualite/monde/proche-moyen-orient/afghanistan-chariadroits-des-femmes-police-islamique-la-vie-sous-les-talibans_2156646.html)

39. EASO, "Rapport d'information sur les pays d'origine, Afghanistan : Stratégie des Talibans – recrutement",   
 july 2012, <https://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain/opendocpdf.pdf?reldoc=y&docid=516ea02a4>.

40. UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/3ae6b3338.html> ; UNHCR, Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition, 23 december 2004, §11 beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/4551c0374.html>.

41. UNHCR, Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR, SCIFA, 6 November 2002, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/admin/dipstatements/42bab1b52/statement-ms-erikafellerdirectordepartment-international-protection.html>.

42. EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020, beschikbaar op <https://www.justice.gov/eoir/page/file/1312176/download>, 3-4b "

43. Danish Refugee Council, "Tilbagevenden til Afghanistan", oktober 2017, beschikbaar op <https://flygtning.dk/media/3886281/tilbagevenden-til-afghanistan-2017.pdf>, 16 en Save the Children, "From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees", 2018, beschikbaar op [https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/SCFrom\\_Europe\\_to\\_Afghanistan-screen%201610.pdf](https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/SCFrom_Europe_to_Afghanistan-screen%201610.pdf), 34.

44. Refugee Support Network, "After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan", april 2016, [https://hubbleliveassets.s3.amazonaws.com/rsn/attachment/file/8/After\\_return\\_April\\_2016.pdf](https://hubbleliveassets.s3.amazonaws.com/rsn/attachment/file/8/After_return_April_2016.pdf), 28-29 45. N. MAJIDI, "Young Afghans Returning From Europe Face Isolation and Fear Back Home", 16 november 2016, <https://deeply.thenewhumanitarian.org/refugees/community/2016/11/16/youngafghans-returning-from-europeface-isolation-and-fear-back-home>, geraadpleegd op 24 november 2020

46. F. STAHLMANN, "Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16.WI.A", 28 maart 2018, [https://www.ecoi.net/en/file/local/1431611/90\\_1527075858\\_gutachten-afghanistanstahlmann-28-03-2018.pdf](https://www.ecoi.net/en/file/local/1431611/90_1527075858_gutachten-afghanistanstahlmann-28-03-2018.pdf), 321-324.

47. UN Security Council, "Seventh report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2255 (2015) concerning the Taliban and other associated individuals and entities constituting a threat to the peace, stability and security of Afghanistan", 5 oktober 2016, [http://www.un.org/en/ga/search/view\\_doc.asp?symbol=S/2016/842](http://www.un.org/en/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/2016/842), 9.

48. InfoMigrants, beschikbaar op: [https://www.infomigrants.net/fr/post/34717/unporteparole-taliban-affirme-queles-afghans-expulses-deurope-seront-traduitsenjustice?fbclid=IwAR2iLgCQMnlaBQw\\_23NBPRh\\_f2gLtAKxMXUTPvN7xTo51oU2YdtKWrtL\\_Dk&ref=fb](https://www.infomigrants.net/fr/post/34717/unporteparole-taliban-affirme-queles-afghans-expulses-deurope-seront-traduitsenjustice?fbclid=IwAR2iLgCQMnlaBQw_23NBPRh_f2gLtAKxMXUTPvN7xTo51oU2YdtKWrtL_Dk&ref=fb).

49. Mixed Migration Centre, "Distant Dreams: Understanding the aspirations of Afghan returnees", januari 2019, [http://www.mixedmigration.org/wpcontent/uploads/2019/02/061\\_Distant\\_Dreams.pdf](http://www.mixedmigration.org/wpcontent/uploads/2019/02/061_Distant_Dreams.pdf), 42 50. C.

2.2.2. Op 24 mei 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022, die eveneens wordt toegevoegd;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note", april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022);
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023.

### 2.3. Beoordeling

#### 2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

#### 2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

#### 2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat zij hem verdenken van spionage.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoekers algemene geloofwaardigheid reeds ernstig ondermijnd wordt en dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging door de taliban aannemelijk heeft gemaakt.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.4.2. Vooreerst motiveert de commissaris-generaal terdege dat verzoekers algemene geloofwaardigheid reeds ernstig ondermijnd wordt door verzoekers onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot zijn identiteit en achtergrond.

Zo wordt in de eerste plaats aangaande verzoekers verklaringen omtrent zijn leeftijd pertinent op het volgende gewezen

*“Zo stelt het CGVS ten eerste vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. Zo verklaarde u op het moment van uw verzoek om internationale bescherming op 27 oktober 2020 15 jaar oud te zijn (geboren op 20 oktober 2005). Later veranderde u deze verklaring en verklaarde u 17 jaar oud te zijn (geboren op 31 oktober 2003). Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de daarvoor voorziene artikelen, die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar — waarbij u op 29 januari 2021 een leeftijd werd toegekend van minimum 24,4 jaar— kan u echter niet worden beschouwd als minderjarige. Tijdens uw persoonlijk onderhoud haalt u aan dat uw moeder u vertelde dat u zeventien was (CGVS p. 6), maar het valt te betwijfelen dat een moeder zich op dergelijk flagrante wijze zou vergissen over de leeftijd van haar kind. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent.”*

Verzoeker repliceert dat men dient te benadrukken dat de fiche van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (hierna: NBMV) niet werd meegedeeld door verweerder. Hij stelt dat dit stuk niet werd toegevoegd aan het administratief dossier waarvan verweerder een kopie doorstuurde naar zijn advocaat. Verzoeker meent dat dit dus impliceert dat dit stuk zelfs voor verweerder niet van belang is. Hij betoogt dat het bijgevolg ten onrechte is dat verweerder dit stuk zou willen gebruiken in de motivering van de bestreden beslissing om verschillen in zijn verklaringen met betrekking tot zijn geboortedatum te kunnen vinden en te staven. Verzoeker wijst erop dat er geweten is dat dit onderwerp voor Afghaanse asielzoekers zeer moeilijk is daar de geboortedatum in Afghanistan van minder belang is, dit in tegenstelling met het belang van een geboortedatum in Europa.

Evenwel moet opgemerkt worden dat de NBMV-fiche wel degelijk werd toegevoegd aan het administratief dossier, waardoor verzoeker hiervan kennis kon nemen. Zelfs zo aangenomen kan worden dat de betreffende fiche ontbrak aan de kopie van het administratief dossier dat verzoeker werd toegestuurd, gaat verzoeker er met zijn betoog evenwel aan voorbij dat hij overeenkomstig de wet van 11 april 1994, en tevens conform artikel 32 van de Grondwet, een recht op inzage heeft hetgeen hem toelaat om zijn dossier op het CGVS in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde zijn verdediging te organiseren. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek gezien dit inzagerecht enkel geschiedt op aanvraag. Verzoeker toont niet aan dat hij werd verhinderd om het dossier op het CGVS in te kijken teneinde alzo kennis te nemen van de inhoud van het administratief dossier en zijn verdediging voor het verstrijken van de beroepstermijn te kunnen voeren.

Daarenboven geeft de oproeping van 20 april 2023 om te verschijnen voor de Raad op de zitting van 31 mei 2023 uitdrukkelijk aan dat het administratief dossier kan worden geraadpleegd “elke werkdag van 9 tot 16 uur (behalve zaterdag) en dit tot op de dag vóór de terechtzitting”. Verzoeker en zijn advocaat konden overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet gebruik maken van hun inzagerecht en hadden aldus de mogelijkheid ter griffie inzage te nemen van het administratief dossier, waarin de stukken waarop verweerder zich heeft gebaseerd voor het nemen van de bestreden beslissing zich bevinden. Het is aan verzoeker om zijn verdediging te organiseren en van (een van) de meerdere mogelijkheden gebruik te maken die de wet hem biedt. Verzoeker heeft daaraan verzaakt.

Verzoeker betoogt verder dat de fiche bovendien werd opgesteld bij het eerste contact met de Belgische autoriteiten in een bijzondere context met tussenkomst van politiediensten na een moeilijke reisweg. Hij meent dat hij heel bang was en zich dus, niet te kwader trouw, heeft kunnen vergissen.

De Raad stelt vast dat verzoekers betoog geen verschoning biedt voor zijn tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot zijn geboortedatum en benadrukt hierbij dat de verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht is om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Hoewel begrip kan opgebracht worden voor verzoekers moeilijke reisweg en kan aangenomen worden dat geboortedata in Afghanistan van minder belang zijn, benadrukt de Raad dat dit er niet aan in de weg staat dat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op een consistente wijze aanbrengt, inclusief zijn leeftijd. Verzoeker kan zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn leeftijd dan ook geenszins verschonen. Bovendien stipt de Raad aan dat uit het gevoerde medisch onderzoek op 29 januari 2021 is gebleken dat verzoeker sowieso ouder is dan achttien jaar (zijnde minimum 24,4 jaar). In casu blijkt niet dat verzoeker in beroep is gegaan tegen voormelde beslissing van de Dienst Voogdij zodat deze definitief is en in casu niet nuttig kan betwist worden bij de Raad gezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is.

Verder merkt de commissaris-generaal terecht op :

*“Ten tweede legt u geen enkel identiteitsdocument neer, waardoor u uw identiteit op geen enkele manier kan staven. Daarnaast legt u ook geen andere documenten neer, maar daar u uw identiteit niet ontegensprekelijk kunt aantonen, kunt u ook niet aantonen dat eventueel in de toekomst door u voorgelegde documenten over u zouden handelen. Als verklaring brengt u aan dat uw taskara in het huis ligt waar u opgroeide en dat dit huis gesloten werd door de Taliban (CGVS p. 4). Daar u uw verklaringen niet aannemelijk weet te maken als zou u vervolgd worden door de Taliban, zie infra, slaagt u er ook niet in deze verklaring aannemelijk te maken. Dit gebrek aan originele identiteitsdocumenten en uw onaannemelijke verklaringen over waar ze zijn ondermijnen reeds uw algemene geloofwaardigheid.”*  
Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad bovenstaande pertinente bevindingen tot de zijne.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing gewezen op volgende correcte bevindingen:

*“Ten derde slaagt u er niet in uw verklaringen over uw analfabetisme aannemelijk te maken. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS namelijk dat u niet naar school bent geweest en analfabeet bent omdat er problemen waren met de Taliban (CGVS p. 8-9). Op uw Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling (NBMV) gaf u echter aan dat u 6 of 7 jaar naar school ging. U ontkent dit zonder meer na confrontatie (CGVS p. 10). De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen wordt nog versterkt omdat er op uw Facebookaccount steeds teksten staan bij de foto's die u plaatst en omdat u ook reageert op de reacties die andere mensen op uw foto's plaatsen. U verklaart achtereenvolgens dat uw vrienden al deze dingen schrijven (CGVS p. 10), wat een stereotiepe en ongeloofwaardige verklaring is, en dat u uw Facebook al lang niet meer zag en dat u daarom niet weet wat er aan de hand is met uw account (CGVS p. 10). Nadat er op gewezen wordt dat u minder dan twee weken voor uw persoonlijk onderhoud uw profielfoto aanpaste, geeft u wederom aan dat een vriend dit deed (CGVS p. 10). Het is echter niet aannemelijk dat u de controle over uw account zo volledig zou overlaten aan uw vrienden. U weet uw verklaringen over uw analfabetisme dus niet aannemelijk te maken, wat uw algemene geloofwaardigheid verder ondermijnt.”*

Verzoeker repliceert dat school en madrasa te goeder trouw kunnen verward worden met elkaar vooral wanneer het interview gehaast wordt zoals bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) of door de politie wordt geleid.

Verzoeker kan met dergelijk betoog zijn tegenstrijdige verklaringen niet verschonen noch maakt hij hiermee zijn analfabetisme aannemelijk. De Raad stelt vast dat verzoeker initieel uitdrukkelijk verklaarde dat hij zes tot zeven jaar naar school was gegaan, hetgeen een wezenlijk verschil inhoudt met de madrassa, om daarna in het kader van zijn verklaring bij de DVZ te stellen dat hij analfabeet is en tot slot tijdens zijn persoonlijk onderhoud dan weer verklaarde dat hij drie tot vier jaar naar de madrassa ging (zie Fiche NBMV, p. 4; Verklaring DVZ van 8 maart 2021, vraag 11; persoonlijk onderhoud, p. 9). Gezien verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over de tijdsperiode waarin hij naar school of naar de madrassa ging, kan niet worden aangenomen dat hij zich te goeder trouw vergiste tussen een school en een madrassa.

Waar verzoeker het gehoor bij de DVZ bekritiseert, wijst de Raad erop dat verzoeker op het CGVS, alwaar hij de bijstand van een advocaat genoot, nochtans verklaarde dat zijn gehoor bij de DVZ goed verliep, hij de tolk goed begreep, er alle essentiële elementen heeft kunnen weergeven en stelde uitdrukkelijk hierover geen opmerkingen te hebben (persoonlijk onderhoud, p. 3). Verzoeker verklaarde verder dat ook zijn eerste interview daarvoor goed is verlopen (persoonlijk onderhoud, p. 3). De Raad benadrukt volledigheidshalve dat het gehoorverslag bij de DVZ, die verzoeker werd voorgelezen in het Pashtou, wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

In de bestreden beslissing wordt nog gewezen op volgende motieven:

*“Ten vierde legt u tegenstrijdige verklaringen af over de locatie van uw geboorteplaats Zaydabad. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat deze plaats in het district Mohammad Agha ligt (CGVS p. 5). Tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 8 maart 2021 gaf u daarentegen aan dat deze plaats in het district Pul-e-Alam ligt (DVZ Verklaring). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, ontkent u uw verklaringen op de DVZ simpelweg (CGVS p. 5), hoewel u net daarvoor nog aangaf dat dat interview goed verliep (CGVS p. 3). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.”*

Verzoeker betoogt dat het opmerkelijk is dat verweerder helemaal niet heeft geprobeerd te weten te komen waar hij precies is geboren, heeft gewoond en heeft gewerkt. Hij meent dat Zaydabad inderdaad enkel de naam is van heel het district. Verzoeker citeert een fragment uit de bestreden beslissing en betoogt dat de motivering in de bestreden beslissing dan ook totaal verkeerd is. Hij wijst erop dat Mohammad Agha de naam is van het dorp en Zaydabad de naam is van het district, niet omgekeerd. Verzoeker meent dat bovendien in zijn verklaringen bij de DVZ niet teruggevonden kan worden waar hij verklaard zou hebben dat Zaydabad in het district Pul-e-Alam zou liggen. Hij stelt dat het omgekeerde wel te lezen staat namelijk dat hij Zaydabad, de naam van het district, gegeven heeft als geboorteplaats zonder zichzelf hierbij tegen te spreken. Verzoeker betoogt dat alles te laten situeren in Zaydabad zonder te vragen waar precies, in welk dorp of in welke stad de gebeurtenissen plaatsvonden een gebrek aan onderzoek is.

De Raad treedt verzoeker bij waar die stelt dat hij bij de DVZ op 8 maart 2021 geenszins verklaard zou hebben dat Zaydabad in het district Pul-e-Alam ligt. Verzoeker kan in deze dan ook geen tegenstrijdige verklaringen worden verweten. Evenwel stelt de Raad vast dat waar verzoeker verweerder een gebrek aan onderzoek verwijt wat betreft de precieze locatie van de gebeurtenissen, verweerder wel degelijk vragen gesteld heeft over verzoekers geboorte- en woonplaats waarbij verzoeker Zaydabad heeft vermeld alwaar ook de voorgehouden problemen met de taliban worden gesitueerd (persoonlijk onderhoud, p. 4-6). De vraag of Zaydabad al dan niet een district of dorp betreft en de exacte situering van deze plaats heeft in casu geen weerslag op de pertinente en draagkrachtige bevindingen van de commissaris-generaal aangaande verzoekers vluchtmotieven die ongeloofwaardig blijken (cf. infra).

In navolging van de commissaris-generaal merkt de Raad verder op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over het contact met zijn familie:

*“U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS namelijk dat u de hele tijd contact kon houden met uw familie sinds u Afghanistan verliet (CGVS p. 8). Op uw Fiche NBMV verklaarde u daarentegen geen contact meer te hebben met uw moeder. Na confrontatie ontkent u simpelweg dat u dat zei (CGVS p. 8). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.”*

Verzoeker betoogt dat het wel zo is dat hij een tijd geen contact heeft kunnen hebben met zijn familie tijdens zijn reisweg. Hij meent dat het contact niet lang en niet 100 procent onderbroken was aangezien hij na een tijdje terug zijn familie heeft kunnen contacteren, maar in die context het wel kan dat zijn antwoorden voor verwarring zorgden, dit weer niet te kwader trouw. Verzoeker stelt dat er hier geen fout antwoord is, hij betoogt dat met verloop van tijd zijn familiecontacten als constant kunnen worden beschouwd aangezien het gebrek aan contact met zijn familie niet lang heeft geduurd.

Verzoeker kan met zijn betoog allerminst overtuigen daar hij louter in één versie van zijn verklaringen volhardt zonder dienstige elementen bij te brengen die voorgaande motieven kunnen ontkrachten. Verzoeker kan met zijn post factum nuanceringsen geen afbreuk doen aan zijn uitdrukkelijke verklaringen omtrent de contacten met zijn familie ten tijde van de fiche NBMV te meer hij op het CGVS stelde over dit interview geen opmerkingen te hebben (persoonlijk onderhoud, p. 3).

Wat betreft verzoekers tegenstrijdige verklaringen over het bestaan van zijn maternale ooms wordt in de bestreden beslissing gewezen op volgende weigeringsmotieven:

*“U verklaart namelijk dat u en uw familie bang waren van uw maternale ooms omdat zij bij de Taliban zaten (CGVS p. 7). Wanneer u slechts korte tijd later gevraagd wordt naar uw maternale ooms, geeft u echter aan er geen te hebben en gedacht te hebben dat het eerder over de Taliban ging (CGVS p. 7). Ten eerste gaf u echter zelf aan bang te zijn van uw maternale ooms, maar ook werd er u expliciet de vraag gesteld waarom u uw maternale ooms vreesde (CGVS p. 7). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid verder.”*

Verzoeker citeert een fragment uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud en betoogt dat verweerder direct heeft meegedeeld tijdens het persoonlijk onderhoud te snappen wat hij wou zeggen. Hij meent dat verweerder dus nu niet van mening kan veranderen door dit element te gebruiken als een motief in de bestreden beslissing. Verzoeker besluit dat men ook dient te benadrukken dat verweerder de verklaringen daarover niet genoeg onderzocht heeft.

Hoewel verzoeker met reden opwerpt dat de protection officer hem stelde te begrijpen kan hiermee geen ander licht geworpen worden op de vaststelling dat verzoeker zelf melding maakte van ooms langs moederszijde en dat hem in dit verband uitdrukkelijk werd gevraagd naar een vrees voor zijn “ooms langs moederszijde” waarop hij antwoordde met “taliban” (persoonlijk onderhoud, p. 7) zonder enige correctie hieromtrent. Verzoeker kan met het louter bekritisieren van verweerders appreciatie zonder valabele argumenten bij te brengen, de terechte bevindingen in de bestreden beslissing niet ombuigen. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoeker niet in concreto aantoonde hoe verweerder zijn verklaringen op dit punt niet genoeg heeft onderzocht.

Gelet op voorgaande vaststellingen concludeert ook de Raad dat verzoekers algemene geloofwaardigheid reeds ernstig ondermijnd wordt door zijn inconsistente en onaannemelijke verklaringen met betrekking tot zijn identiteit en achtergrond.

2.3.4.3. Wat betreft verzoekers vluchtrelaas wordt samen met het CGVS vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vervolgingsvrees aannemelijk te maken.

Zo motiveert de commissaris-generaal terdege dat verzoeker zijn verklaringen over het lot van zijn vader niet aannemelijk weet te maken:

*“Ten eerste kan u niet aangeven waarom uw vader vertrok (CGVS p. 14), wat als een significant hiaat in uw kennis kan gelden. Er kan namelijk toch verwacht worden dat een zoon zich informeert over de reden voor de verdwijning van zijn vader.”*

Bij gebrek aan enig verweer maakt de Raad bovenstaande pertinente bevinding tot de zijne.

In samenhang met bovenstaand weigeringsmotief wordt er in de bestreden beslissing op omstandige wijze gemotiveerd:

*“Ten tweede zijn uw verklaringen over het tijdstip van de vermissing van uw vader tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS intern tegenstrijdig. Eerst verklaart u dat uw vader sinds zeven of acht jaar (dus sinds 2014 of 2015 nvdr) is vermist, omdat hij naar het buitenland trok, maar in Griekenland vermist raakte (CGVS p. 6-7). Vervolgens verklaart u dat u reeds een week na het vertrek van uw vader begon te werken bij de klerenmaker (CGVS p. 14), een gebeurtenis die u eerder situeerde toen u tien of elf jaar was (CGVS p. 10). Volgens uw verklaringen (die niet aanvaard worden door het CGVS, zie supra) was dat in 2013 of 2014. Vervolgens geeft u echter aan dat u maar een jaar bij de klerenmaker werkte voor uw eigen vertrek (CGVS p. 14), wat het begin van uw tewerkstelling en dus het vertrek van uw vader in 2019 zou situeren. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, verklaart u dat u weliswaar tien jaar oud was toen uw vader vertrok, maar dat hij pas vermist raakte toen u vijftien of zestien was, waarop u op dat punt pas begon te werken voor de klerenmaker (CGVS p. 15). U verklaart dat uw vader eerst nog een tijd in Griekenland verbleef en jullie geld verstuurde voor hij vermist raakte (CGVS p. 15). Het lijkt er echter sterk op dat u deze verklaring ad hoc opbouwde naarmate u geconfronteerd werd met uw tegenstrijdigheid.”*

Verzoeker repliceert dat zijn vader vertrokken is toen hij tien of elf jaar oud was. Hij meent dat zijn moeder niet de waarheid heeft verteld over wat er precies is gebeurd. Hij stelt dat toen hij vijftien tot zestien jaar oud was hij plots van zijn oom vernam dat er eigenlijk geen spoor was en geen nieuws meer was van zijn vader, dus dat hij met andere woorden vermist was. Hij stelt dat hij toen is beginnen werken in een kledingwinkel om zijn familie te kunnen ondersteunen. Verzoeker betoogt dat opnieuw in deze context het

zeer bijzonder is en wel kan dat zijn verklaringen voor verwarring zorgen maar dit weer niet te kwader trouw is. Tot slot stelt verzoeker dat er onderlijnd moet worden dat wanneer iemand verdwijnt, zijn entourage meestal niet weet waarom. Hij meent dat dit element dus geen nadelig gevolg kan hebben voor zijn geloofwaardigheid.

Verzoekers betoog is niet afdoende om zijn tegenstrijdige verklaringen te verschonen daar hij immers louter volhardt in één versie van zijn verklaringen en geen dienstige argumenten bijbrengt die bovenstaande correcte weigeringsmotieven kunnen ombuigen.

De commissaris-generaal wijst daarnaast op volgende terechte bevindingen:

*“De indruk van deze ogenschijnlijke ad hoc-opbouw wordt nog versterkt doordat uw verklaringen ten derde ook tegenstrijdig zijn met uw eerdere verklaringen. Tijdens uw onderhoud op de DVZ op 8 maart 2021 gaf u namelijk ook aan dat uw vader op dat moment reeds zeven jaar vermist was (wat dus overeenkomt met 2014 nvdr) (DVZ Verklaring p. 7). Op uw Fiche NBMV gaf u zelfs aan dat uw vader al lang dood is. Na confrontatie met deze laatste tegenstrijdigheid verklaart u dat u daar vertelde dat uw vader “levend en dood is vermist” (CGVS p. 16), maar deze verklaring is niet afdoende.”*

Verzoeker repliceert dat wat het lot van zijn vader betreft, hij geen hoop meer heeft om hem in leven terug te zien. Hij meent dat hij daarom soms antwoordt dat zijn vader dood en levend is, hetgeen wel voor wat verwarring kan zorgen.

Hiermee kan verzoeker echter voorgaande overwegingen, die steun vinden in de stukken van het dossier, niet ontcrachten. Waar verzoeker betoogt dat het hier niet over een verschil of tegenstrijdigheid gaat dat echt van belang is en hij meent dat zijn reactie begrijpelijk en menselijk is, benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht kan worden dat die accurate en coherente verklaringen aflegt en dit van bij het begin van de procedure. Ondanks het lot van verzoekers vader geen kernelement uitmaakt van zijn vrees, doen verzoekers tegenstrijdige verklaringen en zijn gebrek aan interesse om hierover informatie te vergaren een afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing op omvattende wijze gemotiveerd dat verzoeker zijn verklaringen over zijn opsluiting door de politie niet aannemelijk kan maken:

*“Ten eerste legt u tegenstrijdige verklaringen af over de mensen die samen met u opgepakt werden. U geeft namelijk aan dat u opgepakt werd samen met uw collega's A. en M. en uw baas die N. of A. genoemd werd (CGVS p. 19). Voor de rest kon u niemand zien in het donker en kan u dus ook absoluut niet aangeven wie er zich nog bij de gearresteerden bevond (CGVS p. 20). Daarna geeft u echter aan naast een van de jongens te zitten die u kende van uw winkel, maar kan u niet aangeven hoe hij heet. Wanneer u erop gewezen wordt dat dat een opvallend hiaat in uw kennis is, aangezien u samenwerkte met hem, verklaart u dat hij S. heette “of zoiets” (CGVS p. 22). Nadat u erop gewezen wordt dat dit niet één van de namen is die u eerder aangaf voor uw collega's, verklaart u plots dat het om een vriend en mededorpeling ging die niet bij jullie werkte (CGVS p. 22). U vermeldde deze dorpeling echter niet wanneer u expliciet gevraagd werd wie er ook opgepakt werd. Het lijkt er dan ook erg op dat u deze verklaring ad hoc ontwikkelde nadat u geconfronteerd werd met uw tegenstrijdige verklaringen.*

*Ten tweede is uw gebrek aan kennis over wat er plaatsvond op het politiekantoor opvallend. Zo geeft u dus aan helemaal niet aan te kunnen geven met hoeveel u zich in de politiewagen bevond, omdat het donker was (CGVS p. 20). Ook in uw cel was het donker, waardoor u ook daarover niet kan vertellen met hoeveel mensen jullie zich daar bevonden (CGVS p. 21). Nadat u gevraagd werd naar eventuele ramen geeft u aan dat die er inderdaad waren, waarna u zegt dat er zich tien tot vijftien mensen in de cel bevonden, wat u kon zien omdat er naarmate de ochtend vorderde licht binnenkwam (CGVS p. 21). Op dat moment kan u echter nog steeds niet aangeven of uw collega's voor of na u werden meegenomen voor gehoor (CGVS p. 21). Het lijkt echter niet aannemelijk dat u tijdens zo'n moment zodanig weinig op uw omgeving zou letten dat u dit soort zaken niet merkte. U bevond zich in een cel met tien à vijftien anderen, waar u urenlang niets te doen had, dus is het niet aannemelijk dat u het niet merkte als mensen die u kende meegenomen werden.*

*Ten derde is het opvallend dat de autoriteiten u vrijlieten zodra u hen vertelde dat u geen banden met de Taliban had (CGVS p. 20). Ze hadden u nochtans opgepakt samen met de Taliban, dus lijkt het onwaarschijnlijk dat ze geen verder onderzoek voerden naar uw mogelijke betrokkenheid voor ze beslisten om u vrij te laten.”*

Verzoeker betoogt ten eerste verwijzend naar de notities van het persoonlijk onderhoud dat de vragen die hem gesteld werden verschillend waren en zijn antwoorden daarom ook verschillend waren. Hij meent dat hij de vraag verkeerd begrepen heeft en geantwoord heeft alsof de vraag gesteld werd om te weten wie in het algemeen in de cel zat.

Dat verzoeker verschillende vragen werden gesteld en verzoekers bewering de vraag verkeerd te hebben begrepen kan geenszins verzoekers inconsistente verklaringen verschonen. Immers kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat die accurate en afdoende

verklaringen aflegt over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees. Verzoeker blijft hiertoe in gebreke daar hij gebrekkige en tegenstrijdige informatie verschaft over de personen die met hem werden gearresteerd. Verzoeker repliceert ten tweede dat hij wel informatie heeft kunnen geven en duidelijk kon uitleggen waarom hij niet meer kon zien wie met hem in de politiewagen en in de cel op het politiebureau zat. Hij citeert hierbij fragmenten uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud en betoogt dat verweerder ten onrechte absoluut geen rekening houdt met de concrete elementen die hij verklaarde terwijl deze elementen wel alles uitleggen.

Daar verzoeker louter de bevindingen in de bestreden beslissing bekritiseert en volhardt in zijn verklaringen, kan hij voorgaande motieven niet ontkrachten.

Verder betoogt verzoeker betreffende de aanwezigheid van zijn baas in de cel op het politiebureau dat ook zijn verklaringen hierover duidelijk zijn, er waren namelijk twee cellen. Hij stelt dat hij in de eerste cel zijn baas niet heeft kunnen zien en lokaliseren en in de tweede cel hij concreet zijn baas en twee anderen heeft kunnen zien. Hij besluit dat er daarover geen tegenstrijdige verklaringen zijn.

Verzoekers betoog is niet dienstig. Immers wordt in de bestreden beslissing geenszins gemotiveerd dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de aanwezigheid van zijn baas in de cel op het politiebureau.

Verzoeker benadrukt ten derde dat het dagelijks gebeurt, ook hier in België dat mensen worden opgepakt maar dan wel vrijgelaten worden door de autoriteiten zonder volledig te weten waarom. Hij betoogt dat de autoriteiten beslissen op basis van informatie waarover zij beschikken, niet enkel op basis van verklaringen van gearresteerde personen. Verzoeker meent dat stel dat de autoriteiten hem verdachten van lid te zijn van de taliban, verweerder het ongeloofwaardig zou gevonden hebben daar verzoeker maar een jonge arbeider was en bezig was in een kledingwinkel. Hij besluit dat het maar vrij logisch is dat hij werd vrijgelaten en de motivering van verweerder onlogisch is.

Met dergelijke argumentatie slaagt verzoeker er niet in de stelling van verweerder te weerleggen. Door de gevolgtrekkingen van verweerder louter te bekritisieren en te volharden in dit onwaarschijnlijk verloop van de gebeurtenissen, kan verzoeker geen ander licht werpen op bovenstaande pertinente bevindingen die volgen uit de door hemzelf geschetste context.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing op omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij verdacht werd door de taliban:

*“U verklaart dat de Taliban u verdacht omdat ze in de winkel waar u werkten werden opgepakt, maar kan geen enkele andere reden geven waarom ze u zouden verdenken (CGVS p. 26). Als u hen verraden had, zou het echter niet logisch zijn dat de autoriteiten u samen met de Talibanleden zouden afvoeren en opsluiten op het politiebureau. Daarnaast werd niet enkel uw winkel overvallen door de overheid en werden ook mensen uit de naburige winkels gearresteerd (CGVS p. 19). Er zou dus minstens even veel verdenking op mensen uit die buurt moeten rusten. Ook al zouden de Taliban u meer verdenken omdat ze opgepakt werden in de winkel waar u werkte, zou dan bovendien ook verwacht kunnen worden dat er op uw collega's en baas minstens even veel verdenking zou rusten, maar u geeft aan niets te weten over hun lot (CGVS p. 26). Niet alleen weet u daardoor niet aannemelijk te maken dat de Taliban u zou verdenken, bovendien zijn uw gebrek aan kennis over en interesse in het lot van uw collega's frappant. Dit geldt des te meer daar u tijdens uw persoonlijk onderhoud aanhaalt regelmatig contact te hebben met uw moeder (CGVS p. 8). U weet uw verklaringen over de verdenkingen van de Taliban dus niet aannemelijk te maken, wat de geloofwaardigheid van uw relaas danig ondermijnt, daar dit de enige oorzaak is van de vervolging die u zegt te vrezen.”*

Verzoeker stelt dat door te weten waar de winkel precies is waar hij heeft gewerkt en waar ook de gebeurtenissen met de taliban en de arrestatie door de autoriteiten zijn gebeurd, dit duidelijk belangrijke informatie is die verder kan uitleggen waarom hij geen nieuws over zijn baas en collega's kan hebben. Hij betoogt dat het toch geweten is hoe groot een plaats is, hoe moeilijk het is om te weten wat er gebeurt met mensen, maar verweerder daarover geen onderzoek gevoerd heeft. Verzoeker schetst een situatie waar iemand een vriend of een collega heeft in Brussel, met wie die persoon op een gegeven moment contact zou verloren hebben. Hij meent dat het niet zo evident zal zijn om concreet alles te kunnen weten over wat er met die persoon gebeurd is. Verzoeker verwijst naar dezelfde situatie in een regio waar een gewapende groep zoals de taliban actief zijn en meent dat vragen stellen de aandacht kan trekken en een risico kan inhouden. Verzoeker besluit dat verweerder dus niet mag stellen dat het vreemd is dat hij geen informatie heeft over zijn baas en collega's. Hij stelt dat als vrouw zijn moeder zeer beperkte middelen heeft om hier informatie over te kunnen vinden. Verzoeker meent dat zijn oom ook amper iets kan doen aangezien vragen stellen de aandacht trekken is en dus duidelijk een risico inhoudt zeker sinds de machtsovername door de taliban. Voorts citeert verzoeker een fragment uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud en betoogt hierna dat het te begrijpen valt dat hij en zijn familie de taliban sinds lange tijd voor het laatste incident waardoor hij het land uit moest vluchten, vrezen. Hij meent dat in dergelijke context het wel meer begrijpelijk is dat de taliban hem als verrader hebben beschouwd door de gebeurtenissen in

de winkel. Verder stelt verzoeker dat hij nooit verklaard heeft dat hij de enige zou zijn die verdacht werd door de taliban. Hij meent dat hij het omgekeerde expliciet verklaard heeft en dat niet alleen de winkel van zijn baas gevisieerd werd door de autoriteiten maar andere winkels ook. Verzoeker stelt dat hij dus helemaal niet beweert dat hij het enige doelwit van de taliban zou zijn, maar hij wel weet dat de taliban hem als een spion beschouwen aangezien de taliban dit hebben gezegd tegen zijn moeder. Verzoeker meent dat over de verdenkingen van andere personen door de taliban hij simpelweg niets weet. Hij stelt dat hij dus geen namen kan geven van personen die zoals hem verdacht zouden worden.

Verzoekers betoog overtuigt hier allerm minst, immers volhardt hij in zijn verklaringen en beperkt hij zich tot blote beweringen zonder hierbij dienstige en concrete elementen aan te voeren die verweerders omstandige en draagkrachtige bevindingen kunnen weerleggen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gewezen op volgende concrete bevindingen:

*“Ten vierde zijn uw verklaringen over uw reisweg tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS tegenstrijdig met de verklaringen die u hierover aflegde op uw Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling (Fiche NBMV). U geeft tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat u in totaal vier maanden onderweg was (CGVS p. 13), op uw Fiche NBMV verklaart u daarentegen dat u negen maanden onderweg was. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u een maand in Turkije verbleef (CGVS p. 13), maar op uw Fiche NBMV verklaart u daar vier maanden te zijn geweest. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u 25 dagen in de gevangenis in Bulgarije te hebben gezeten, hoewel u dit land zelfs niet vernoemde op uw Fiche NBMV. Daarentegen verklaart u op uw Fiche NBMV twee maanden in Servië te hebben doorgebracht, wat u dan weer niet vernoemt tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. U verklaart na confrontatie met dit laatste dat u een maand in Bosnië doorbracht (CGVS p. 13), maar daar verklaart u drie maanden te hebben doorgebracht op uw Fiche NBMV.”*

Verzoeker repliceert dat het tijdstip van een reisweg ook geen gemakkelijke oefening is en hij niet de eerste is die zich daarover vergist.

Verzoekers betoog kan geenszins zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn reisweg verschonen daar van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij tevens afdoende en coherente verklaringen aflegt over zijn reisweg.

Bij gebrek aan enig verweer treedt de Raad tevens deze pertinente bevindingen bij:

*“Ten vijfde legt u geen enkel document neer, wat uw verklaringen niet meer dan blote beweringen maakt. In het licht van de ongeloofwaardigheid van de rest van uw relaas, zoals supra uit de doeken gedaan, ondermijnt dit de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.*

*Ten slotte is het maar weinig aannemelijk dat u uw vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren. Het is maar erg weinig waarschijnlijk dat u en uw familieleden er op minder dan een dag (CGVS p. 12) in zouden slagen een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van uw vertrek te regelen.”*

Tot slot bemerkt de commissaris-generaal op terechte wijze:

*“Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u naar België reisde, Italië en Frankrijk (CGVS p. 13). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming zocht doet verder afbreuk aan de beweerdte reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.”*

Verzoeker betoogt dat hij niet de enige is die wacht tot zijn aankomst in België om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij stelt dat de andere landen simpelweg te beschouwen zijn als transitlanden.

Verzoekers betoog biedt geen afdoende verklaring voor het feit waarom hij pas in België een verzoek om internationale bescherming indiende terwijl hij verschillende Europese landen passeerde. Verzoekers afwachtende houding kan niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en relateert de ernst van de ingeroepen vrees.

Waar verzoeker ten slotte opwerpt dat er talrijke elementen van zijn relaas niet worden bekritiseerd moet de Raad opmerken dat dit gegeven geen ander licht kan werpen op de hoger weergegeven pertinente en draagkrachtige weigeringsmotieven.

Volledigheidshalve stelt de Raad vast waar verzoeker verwijst naar 's Raads website en betoogt dat alvorens een negatieve beslissing genomen kan worden in dit dossier, het noodzakelijk is te wachten tot

de situatie in Afghanistan stabiel wordt, dergelijke verwijzing niet meer ter zake doet. Immers is er op heden besloten dat er afdoende informatie ter beschikking is om ten gronde te oordelen over de verzoeken om internationale bescherming van Afghaanse verzoekers en kan gewezen worden op de actueel beschikbare landeninformatie opgenomen in het administratief dossier.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.4. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto-talibanregering, evenals de provinciale de-facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in

westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd is, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Met de loutere verwijzing naar zijn verblijf van twee jaar in België, het feit dat hij Afghanistan verlaten heeft in 2020 en naar algemene informatie, kan niet worden afgeleid dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot ongeveer de leeftijd van 23 jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat hij in Afghanistan naar de madrasa ging en hij klerenmaker was (persoonlijk onderhoud, p. 9, p. 10).

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, twee zussen, broer, paternale oom, zijn tante en diens twee kinderen nog in Afghanistan verblijven in verzoekers geboortedorp (Verklaring DVZ van 8 maart 2021, p. 7, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 4, p. 6, p. 8). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij veel contact heeft met zijn familie (persoonlijk onderhoud, p. 4, p. 8). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en aanduidt soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ van 8 maart 2021, p. 6).

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar ‘s Raads arresten in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.4.5. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, twee zussen, broer, paternale oom, zijn tante en diens twee kinderen nog in Afghanistan verblijven in verzoekers geboortedorp (Verklaring DVZ 8 maart 2021, p. 7, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 4, p.6, p. 8). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij een of twee keer per maand contact heeft met zijn moeder en twee of drie keer contact heeft met zijn familie (persoonlijk onderhoud, p. 4, p. 8). Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat hij klerenmaker was, hij afhankelijk van de hoeveelheid werk veel of weinig betaald werd en hij na de verdwijning van zijn vader verantwoordelijk was voor zijn familie waardoor hij begon te werken als kleermaker (persoonlijk onderhoud, p. 10, p. 11, p. 14). Ten slotte wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat zijn paternale oom zijn reisweg bekostigde (Verklaring DVZ van 8 maart 2021, p. 11).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.34.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

#### 2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het

conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Logar. De Raad stelt vast dat voor de provincie Logar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar algemene landeninformatie in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads arresten in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8 Waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 24 van het Handvest, wordt er vooreerst op gewezen dat verzoeker thans meerderjarig is. De Raad merkt hierbij op dat de Dienst Voogdij vaststelde dat verzoeker op 26 januari 2021 een leeftijd had van ouder dan achttien jaar waarbij 24,4 jaar minimumleeftijd is. Verzoeker stelde niet akkoord te gaan met deze leeftijdsbepaling (persoonlijk onderhoud, p. 3) doch in casu blijkt niet dat hij in beroep is gegaan tegen voormelde beslissing van de Dienst Voogdij zodat deze definitief is en in casu niet nuttig kan betwist worden bij de Raad gezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is.

Verzoeker kreeg tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. In navolging van bovenstaande kan niet vastgesteld worden dat verzoekers rechten niet of niet afdoende werden gerespecteerd.

2.3.9. Waar verzoeker tevens een schending opwerpt van het recht gehoord te worden, moet de Raad aanstippen dat verzoeker uitvoerig werd gehoord na de machtsovername van de taliban. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Een schending van het hoorrecht kan in casu niet aangenomen worden.

2.3.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU